

in. Aan de ene kant had de directie ook wel gelijk, maar door de tijd die ze met Henk samenwerkten, ontstond er wel een band. Ze gingen om hem geven. Hij was iemand op wie ze konden bouwen, die thuis was als zij thuiskwamen, met wie ze aan tafel zaten te eten, die hen toedekte voordat ze gingen slapen, kortom: iemand die er voor hen was.

De afspraak was dat er op korte termijn zou worden uitgekeken naar een vervanger. Iemand met ruggengraat op wie je als directie en groep kunt bouwen, een blijver. Langzaam smoorden de protesten, zeker nadat Loes, de enige groepsleidster die de groep nog rijk was, de directrice steunde in haar opstelling. "Voor mij werd het ook steeds moeilijker om straight naar jullie toe te zijn. Ook ik wist niet meer waar ik aan toe was. De ene keer vond Henk dingen goed die hij een andere keer afkeurde. Om gek van te worden."

Ze zijn nu twee weken verder. Uit de 45 reacties op de advertentie voor een nieuwe groepsleider blijven vier serieuze kandidaten over. Eén ervan komt die dag kennismaken en een avond meedraaien op de groep.

Loes heeft haar al verteld dat het een goed uitziende vent is van 29 jaar. Getrouwd, en behoorlijk humoristisch zonder te overdrijven. De hele sollicitatiecommissie kiest unaniem voor hem, zelfs de psycholoog, die normaal gesproken altijd wel één of meerdere op- of aanmerkingen heeft.

Als de groep en — niet te vergeten — de nieuwe groepsleider Josh het met elkaar kunnen vinden, krijgt hij een voorlopig contract van een half jaar. Daarna kan het worden omgezet in een definitief dienstverband.

Josepha hoort mensen binnenkomen in de groepsruimte, waar haar kamer direct aan grenst. Vrolijke stemmen vullen de leegte van de groepsruimte. Kort daarna wordt er driemaal geklopt, waarna juffrouw Engels de deur van haar kamer opent.

"Josepha," zegt ze opgetogen, "ik kom je de nieuwe groepsleider Josh voorstellen. Dit is nu Josepha, waar we het al over hebben gehad. Ze is vandaag niet naar school gegaan omdat ze zich de laatste dagen niet zo goed voelt. Hopelijk is het alleen een licht griepje, hè Josepha," zegt ze joviaal.

"Doe normaal," reageert Josepha. "Anders doet u ook niet zo uitgelaaten, dus laat dat nu ook maar."

“Josepha is nog steeds kwaad op mij omdat ik heb ingegrepen in de wanorde van enige weken geleden en daarbij helaas haar mentor op non-actief heb moeten zetten, nietwaar Josepha? Kom, probeer dat hoofdstuk te sluiten. Ik doe het alleen voor jullie, hoor. Dat begrijp je toch wel!”

Duidelijk is waar te nemen dat de nieuwe groepsleider niet betrokken wil worden in deze discussie: hij blijft in de deur staan, terwijl juffrouw Engels direct tot aan haar bed doorloopt. Josepha kijkt nieuwsgierig richting Josh, die reageert met een flauwe glimlach. Hij komt op haar toegelopen en zegt: “Hallo, ik ben Josh. Hoe gaat het nu met jou?”

“Ach, gaat wel,” reageert ze. “Alleen nog wat koppijn. Valt wel mee, hoor.”

“Als je het goed vindt, kom ik zo nog even bij je langs nadat ik ben voorgesteld aan de anderen. Dan babbelen we nog even, oké?”

“Is goed,” reageert ze nonchalant en denkt bij zichzelf: toffe vent wel.

Duidelijk is ze bij Engels op haar lip gaan staan, want die draait zich na haar opmerking om en loopt de deur uit. Kort daarop volgt Josh haar, de nieuwe groepsleider — de twaalfde alweer — sinds ze in het tehuis “De Zalmberg” belandde. De Zalmberg is een behandelingstehuis, waar afspraken worden gemaakt over de wijze waarop je met jezelf, je omgeving en je specifieke problemen omgaat. Zelf is ze van mening dat ze totaal geen problemen heeft. Hooguit het moeten wonen in dit tehuis wordt voor haar een steeds groter probleem. In het begin is het wel leuk geweest: gezellig, al die nieuwe meiden en jongens om je heen. De laatste tijd is het gewoonweg klote. De sfeer is totaal verziekt door steeds terugkerende meningsverschillen tussen de groepsleiding en de directie. Hierdoor worden zij, de bewoners van de benedengroep, elke keer weer de dupe van de machtsspelletjes die de directie over hun rug uitspeelt.

Het zou mooi zijn als ze nu eens een groepsleider krijgen die de directie wat meer het hoofd kan bieden dan de vorigen. Dat zou te gek zijn, als dat gebeurt. Maar ach, ook deze wordt wel weer niks, denkt ze, zoals hij als een hondje achter Engels aanloopt.

Net als ze wegdommelt, wordt er driemaal op haar kamerdeur geklopt en hoort ze Josh vragen of het goed is dat hij verder komt. Ze

kijkt verrast op. Tot nu toe heeft niemand dat gedaan. Kloppen, ja, dat doen ze allemaal, waarna direct de deur wordt geopend, alsof je geen recht op privacy hebt. Keer op keer heeft ze dat in de groepsbesprekingen als onderwerp aan de orde gesteld. Keer op keer wuift de groepsleiding dat weg. Dat doen ze onder het mom van: "Controle moet te allen tijde mogelijk blijven. Trouwens, je hebt toch niets te verbergen voor ons?"

Kort daarop wordt nogmaals geklopt en hoort ze Josh vragen of hij binnen mag komen.

"Is goed," zegt ze en rekt zich uit, terwijl Josh de deur opent en binnenstapt. Hij pakt de stoel bij haar bureautje, keert die om en gaat erop zitten met zijn armen over de leuning.

"Ik heb gehoord dat je je de laatste tijd niet zo lekker voelt. Hoe gaat het nu?"

Josepha kijkt hem aan en vraagt: "Kom je even voor de gezelligheid, of wordt dit een kruisverhoor?"

Ze ziet Josh verbaasd kijken. Hij verontschuldigt zich direct en maakt duidelijk dat het laatste zeker niet zijn bedoeling is.

"Het lijkt erop dat ik door de sollicitatierondes ben gekomen en dat ik vanaf volgende week hier kom werken. Ik weet dat er de laatste tijd veel spanningen zijn geweest rond het weggaan van jouw mentor. Dat trek je je terecht aan. Daardoor heb je wellicht behoorlijk wat wantrouwen naar iedereen die buiten jullie groep staat. Dat is vanuit jou gezien ook volledig terecht. Dat wil overigens niet zeggen dat niemand meer te vertrouwen is. Als ik hier kom werken — wat ik vandaag beslis — hoop ik dat je me het voordeel van de twijfel geeft.

Zonder dat vertrouwen kan ik niets met de groep beginnen en jullie andersom niets met welke groepsleider dan ook."

"Mooi gezegd," prijst Josepha hem, half sarcastisch, terwijl ze weet dat Josh gelijk heeft. Belangrijker: hij lijkt het te menen.

"Je maakt het me niet makkelijk, Josepha," zegt hij. "Maar goed, ik verwacht niets anders na wat jij en de anderen voor jullie kiezen hebben gehad."

Josepha laat haar gedachten teruggaan. Het was elke keer hetzelfde. Je bouwde een band op en verwachtte dat zo iemand er eindelijk langere tijd zou zijn voor jou en de groep. Dan kwam het moment dat er weer één wegging, vaak door misverstanden, ruzies over het te voeren